

Womhaj Bóh!

Czytło 29.

17. julija.

Četnik 8.

1898.

Serbske njeđzelske łopjenka.

Wudawaju ƚo łóždu ƚobotu w Esmolerjez knihicziščezetni w Budyščinje a ƚu tam doštač ƚa sčtwórtlětnu pšchedplatu 40 np.

6. njeđzela po ƚwjatej Trojizn.

Mat. 5, 20.

Jeŝuŝ Chryŝtuŝ praji: „Njebudže-li waŝcha prawdoŝež lěpŝa abo polniŝcha, dnyžli tych piŝmawučeznych a farifejŝkich, dha wy njebudžeče do njebejŝteho kraleŝtwa pŝchincž.“

Hdyž Bože ƚłowo rěczy, my na proŝy wěcznoŝež ŝtejimy. To teŝ wo tutym ŝnjeŝowym ƚłowie płaczi. Jedna ƚo tola w nim wo dobyczu abo wo ŝhubjenju Božeho kraleŝtwa. Chzemy-li paŝ jo prawje ŝroŝymicž, dha dyrbymy wjeđzicž, na tajkich ludži ƚo tón ŝnjeŝ ŝ nim wobroczi.

Eŝu ludžo na ƚwěče, — teŝ w naŝchich ŝerbskich woŝadach na nich njeopbrahuje — kotŝiž žadny druhi ŝakon ŝa ƚwoje žiwjenje a kłodjenje njeŝnaja, hačž ƚwój lóŝcht a ŝpoťojenje ƚwojich žadoŝczow. A tajkim ludžom by drje tón ŝnjeŝ prajił: „Eŝwět ŝandže ŝe ƚwojej žadoŝczu“; tajkich by wón drje napominał: „Njeměječe lubo tón ƚwět, ani ŝchtož na ƚwěče je“. Ale wo dwojaŝej prawdoŝeži wón drje ł nim rěczal njeby. Saŝo ƚu ludžo, kotŝiž ƚami žaneho pŝchewědzenja nimaja, po łóždym wěŝe ƚo wjerca a po móžnoŝci wŝchitkim ludžom ŝpodobni byčž pytaja. Tež ł nim drje tón ŝnjeŝ njeby wo prawdoŝeži rěczal, ale by jich drje ŝ ŝhabłazej ŝezinu pŝchirunał, by jim pŝchowołal: „Njeŝpicže, ŝteječe we wěje; dđeržeče ƚo jako muŝny a budžeče ƚylni.“ Ně, tón ŝnjeŝ ma jow jenož ŝ ludžimi činicz, kotŝiž ƚo pod ŝakon ŝhibuja a jón dopjelnicž ƚo prózua. A tajkim wón rěczy, kotŝiž pŝchidadža: niž ƚama

naŝcha wola ma naŝche žiwjenje wodzicž, ale Boža wola. Žim chze tón ŝnjeŝ tu wuczbu do wutroby ŝaŝchězěpicž: dwojaŝa prawdoŝež je, tu jenu mějachu farifejŝny a piŝmawučeni, ta druha paŝ je lěpŝa. Čžeho dla? Na jeje plodach dyrbicže wy wobej poŝnacž.

To nam njeŝbu žani njeŝnaczi ludžo, tamni piŝmawučeni a farifejŝny, kotŝiž w Jeŝuŝowym čaŝu na Moŝŝaŝowym ŝtole ƚeđzachu. Eŝwědomliwi chzychu woni byčž, ƚwoju pŝchibluŝchnoŝež dopjelnicž hačž do najmjeŝchich wězow. Džeŝaty džel ƚwojich doŝhodow dyrbjachu woni ŝa templ woprowacž — tał běŝche pŝchikaŝi ŝakonja. A woni to činjachu hačž na mjaťlicžku a kłumjelzu. Saťon běŝche jim to najwŝchŝche; jón dđerzecž je nadawł jich žiwjenja. W ƚwojim žylm žiwjenju, w draŝeče a žiwnoŝeži, w modlenju a poŝzenju, w ƚwojim ŝadzerženju kłudym napschecžiwu, w ƚwojim wobkłodže ŝ wŝŝokimi a niŝkimi wjeđzichu ƚo woni wot ŝakonja wobdaczi. W tym woni ƚwoju prawdoŝež pytachu; to, woni mēnjachu, je to, ŝchtož Bóh žada, lute jenotliwe ŝtutki, po ŝakonju doťonjane.

Tajkich ludži teŝ dženŝa hiŝcheče nadeňdžeŝch. Eŝwědni w dopjelnenju ƚwojich pŝchibluŝchnoŝczow, a ƚwědomliwi prózua ƚo woni čžeŝnje kłodzicž; ŝprawni woni ƚu w ƚwojim činjenju, niťomu njeťohli kŝchiwdy činicz; žane niŝte a njeprawe waŝchuje ƚo jich njeđotka. Ale ŝ tym ƚu woni teŝ wŝchitko činili, ŝchtož ƚo ŝdobnje žadacž móže! Dđeržicž ty jim Bože kaŝnje prjóđł, dha woni wotmoltwa: „To wŝchitko ƚym ja dđerzał wot mlodoŝeče ƚem.“ Woni chzedža jenož prawdoŝež činicz. Čchtož ƚu woni činili, po tym

woni šebje šamych šudža; ženje woni na to njemyšla, šhto woni šu.

A tuta prawdošč, kotraž stajnje jenož na šwontne skutki hlada, čłowjefej njebjo šamknje, jeho wot Boha dželi. Móže to hinaš byč? Šenotliwe dobre skutki móže čłowjef došonjec, wón móže w šwójich skutkach š wěštej došonjanosći pšhinc, haj, šdac š móže, jako by š na tajkim šarišejškim ludom něšhto wuštajec šhodžilo. Tajki ženje šwoju šhudobu nješacžowa, ženje pola njeho š šrudobje nješodžde, ženje hlód a lačnosť po prawdošći w nim nješotucži. Šak móšlo to tež hinaš byč? Ščtož tón prawdošč mjenuje, to móže wón pšchezo šam došonjec; ženje wón na šamej šwojej mozy šadwelowacž njetreba; ženje wón šebi po pomozny nježada. Wón je pšchezo šty, šty wot teje prawdošče, kotruž šebi šam pšchihotuje. Šo jeho wot Boha dželi, pšchetož wón Boha njetreba.

Šow mamy rošjašnje ša to, šo šarišejšy š Ješušom ničšo šapocžec nješjedžichu. Woni wščaš do žyła nje-rošymjachu, wot čžeho by wón jich wumóž móšl. Šow mamy rošjašnje ša to, šo šo tež w našchim čžabu wjele nadobnje šmyšlenny čłowjefow namaša, kotřiž wot ewan-gelija ničšo wjedžec nočžedža. Šak dołho čłowjef šwoju prawdošč w šwontownym šhodženju pyta, dža wón žanu móž Božu njetreba, kotraž jeho šbožneho čžini, pšchetož wón šebi wšchitko, ščtož wón treba, šam šašluži, dža wón žaneho wumožnika njetreba, pšchetož wón žaneje nišy nima, wot kotrež by čžyšl wumoženy byč, dža wón žane wošchemjenje njetreba, pšchetož wón njeje ženje špróžny a wobčženy. Šaj, ščda tym duchownje bohonym! Šich prawdošč jich wot Boha dželi.

Džak budž Bohu, šo my wo drugej, lěpšej prawdošći wěmy. Šo je ta prawdošč, kotraž čže š hlubošče wutrobny won prawa byč, kotraž čže Boži šakon niz naj-prjedy š ruku, ale š wutrobu džeržec. Ša prawdošč, kotrež došč njeje žane mandželštwó nješamacž, ale kotraž tež žanu nječžistu myšl nječžerpi, ta prawdošč, kotrež došč njeje, žanu nješernosť nješprajicž, ale kotraž čže wěrna byč tež w šmyšlenu; ta prawdošč, kotraž šo š tym nješpošoji, šo šwoju ruku pšchecžimo šwojemu bližšchemu nješošbēnje, ale kotraž tež šłowa šwojeho rta a šibanja šwojeje wutrobny we wušdže džerži — to je prawa prawdošč!

Wona š Bohu wjedže. Ščtož ša njej honi, temu šo tón šakon pēšton na Šhryštuša ščžini; pšchetož na tajkim pucžu čłowjef šwoju šhudobu a šłabošč a šubjenošč pošnaje. Šutu prawdošč, to wón widži, ja šebi dacz, ja šebi došyč njemóžu.

Šlaj! dža šaklineži harša, lubošniša hacž Dawitowa: „Šbožni šu čži, kiž šu duchownje šhudži, jich je to nješješke šraleštwó!“ A tuton šherlušch ma šiščže dwě ščtucžy: „Šbožni šu čži šrudni, pšchetož woni budža troščtowani; šbožni šu čži, kiž šu hlódní a lačni po prawdošći, pšchetož woni budža uššecženi!“ Šešuš šwojej ruzy wuššestrewa, a tón šhudny, tón šrudny, tón hlódný — wón do njeju šhwata a rjeknje: „Božo, budž mi šhēšniškej šnadny!“ Ša tutyš pucžu my teho namašamy, kotryž je našča prawdošč. Ša Bohu špodobna prawdošč wjedže š Bohu. Šošymicže něš, čžeho dla tón Šnješ praji: „Nješbudže-li wašča prawdošč lěpšča abo pošnišča, džyli tyč pišma-wucžennyč a šarišejškich, dža wy nješbudžecže do nješješkeho šraleštwó pšhincž?“

W Šchimanowym domje, hdžez ta šhēšniža š Ješušomymaj nošomaj leži, šwoje pšchēšupjenje wopšakuju, a hdžez Šchiman wopšhijecž njemóže, šak móže tón Šnješ š tajkej žonšku šobucžerjenje mēčž; tam, hdžez čži žlonizy we wulkich šylach Šešuša wobdawachu a čži šarišejšy móršotachu: „Šon šjerje šhēšniškow šorje a je š nimi“; w štemplu, hdžez tón šarišejški šo modli: „Ša šo tebi džakuju, Božo, šo nješšym jako drušy ludžo“, a tón žlonik našdala šteji š pošutnym šdchowanjom — šow wšchudžom my ju nadešžemy tu dwožaku prawdošč, tu jemu, kotraž nješjo šamknje, tu druhu, kotraž šo wottamknje.

Kotru ty mašch? Ša kotrej ty honišch?

Bož daj nam wotewrjenej woczí naščeho pošnacža, šo my š ščždeje Božeje šlužby prawi džemy do šwojeho doma, šo my š ščždeje nješžele prawi džemy do tydžēškeho wšchēdneho džela, šo my š šwojeho žiwjenje prawi džemy do wēčnosťe! Šamjen.

Šašne wofno.

(Šotracžowanje.)

4. Šošlednje pruhi Božeje šnadny.

Šako tón šhudžina wolašče, šlyščešče tón Šnješ, a pošhašče jemu je wšchitkich jeho štyšnosťow. Šš. 34, 7.

Džakna džecžaza wutroba je jako rožownja, tam ščžije a wonja, a tam nimo nješžesch, šo nješy šwojej woczí a šwoje myšle wošchemil. — Še paš to špravna, pošožna dušča, kotraž je š čžicha a pošajna žywa w modlitwje, dža je to jako Šbelowny wopor; Šoh, tón Šnješ, šacžowa šłódku wón a ma nad njej šwoje špodobanje a pošučža šwojim jandželam, šo bychu tajkej džecžazej dušchi štajnje blišto byli, a ty šošnajesch mēštno, hdžez wona won a nuts šhodži.

Šot tamneho nješbožowneho dnja šem je šo Šadlenka wo wuja prošowala, jako by wona jeho džecžšo byla a wón jeje nan. Wona njeje wjažy jeho poššmurjene mješwoczšo wohładała, wona njeje šo wjažy štróžila, hdžž wón tež čžasto šruš šłowo šarēčža a hdžž šēšče hlóš jeho šēčže nješubošny, — wona je šebi jenož myšliła: wón šyrbi tola dušchny a pēšny byč na dnje šwojeje wutrobny, wón mi njeje žaneje šchidny čžiniš, wón mje njeje ani wuššwaril!

Šdžž jemu šožo poščžewajšče, šak je jemu dža šłowaki pšchēščašla a je šładłowala, šo by šhrobšle mješko špaš; hdžž je wón wječžor š pola domoj pšchiščol, šak je jemu dža wšcho pšchihotowala, šuwaš a čžrije; haj, šamu šrubku jemu natyšacž, šēšče wona ššoncžnje nawukla, a ščdma šēšče šo wón ša njej nacžahnyš, dža pšchijēšče wona jemu tež hižo šapalku. Šak šošna wona wšchitko na jeho woczšomaj, a to wšcho šak nješadpadnje, jako njemóšlo to ani hinaš byč.

Šwuj š wopšēdka šam šak prawje nješjedžišče, šak šēšče šo jemu štašo; šak šerje nješēšče šo jemu hacž dotal hiščče ženje šeschšo, tež tehdy niz, jako šēšče hiščče šwoju nješobu mandželštu mēš. Šofelž nješēšče hacž dotal hiščče ženje luboščž wuššywaš, nješēšče tež žanu luboščž žnjaj; šak wopošaja šo tež tu wěšnosť Božeho šłowa: „Ščtož čłowjef šnje, to budže tež žnjecž!“ Šofelž paš wuj š nikomu žaneje dowěry nješēšče, dža šebi tež drušdy rošpominajšče, hacž ma šrašch Šadlenka tež něšajš wot-pohłady š tym a hacž čže š tym něščto došpēcž, šo jemu wšcho po woli čžini? Šola hdžž wón tež šrucže jej do mileho mješ-woczža pošłada a hdžž jej tež šwěru na poštyš šładašče, dža njemóžēšče tola ničšo wuššēdžicž, šhiba šamu mišošč a luboščž. Šak dža šēšče jemu prawje a šerje, šo šo wšcho tole dale šak štawajšče, a šōršy šēšče šo na tajke poššlužowanje a šajku pošoz šwucžil. Šadlenka paš nješšlužēšče jenož pšchēš woczšomaj, šo by šo čłowjefam špodobala, ale tež w pošajnym. Šdžž wona wječžor na jašne wofno pošłada a na wšchē jej lube dušče špominajšče, dža dopomni šo tež šobu na wuja, a pošom štawajšče šo po šłowach pošalma: „Šo jene prošču ja Šnješa, a to čžyła ja rady mēčž“, to jene paš, ščtož čžyšče Šadlenka rady mēčž, šēšče to, šo by ju wuj raš nješželu ša ruku wšal a šo by š nješ

feniſchi ſchol, dofelž beſche wona jeho dla jara njeměrjena, ſo wón ženje ſobu njedžesche. Wona woczafowaſche to kóždžiczklu lubu njedželu, ſo budže Wóh jejnu nutrnu próſtrowu wuſtlyſhecž, a jaſnje beſche na jeje ſo praſchazymaj woczomaj widžecž, hdyž wona fenſchi woteńdže a jemu „w božemje“ prajeſche. Tola nicžo njechaſche ſo hiſcheže ſtacž.

Mješ tym bechu žitne žně dóbſhle, a dofelž beſche mokre lěto, bechu ſo žně hacž do ſeptembra komdžike. Wſchědnje wjecžor blyſchějeſche ſo jaſo wokno na hórzy je ſwězu, a džeſczi licžachu hižo tydženje, ſo móža ſo jaſo zyle domoj wróczičž k macžeri. Madlenka ſacžuwajche dwoje czucža; beſche jej, ſo ma wona na proſchěrſkim dworje hiſcheže něſchto wufonjecž.

Beſche czěmna, deſchězojta nób. Těhdy wotucži Madlenka, dofelž něhdže něchtó wótiſje ſtonaſche a ſ czicha klepaſche, — Madlenka ſo ſtróži a jałěſy pod poſleſchězo. Bóbla njeje we ložu leži dżowka a ſmorczi, a tu ničtó je ſpanja njewubudži! — Styſkne poſluchajo leži tu Madlenka, — dha wona jaſo ſlyſchi, — nětkole pať jaſniſcho, — to je we wujowej ſparnej komorje. Semu je ſo něſchto ſtało, hacž je traſch ſchoril? — Nětko je ſo roſſudžila, wona chze k njemu dóněč! Drie ſo boji, w nozy ſamalutka pſches domiſe hičž, wona tſchepoży ſymy a bojoſcže dla. S czicha wulěſy ſ loža, woblecže ſebi ſutnju, — a jaſo ſlyſchi wona ſtonanje, ale wótiſcho a ſtyſniſcho; — wona dóněže po czmje won, wona klepa do wujowych durjow, wona ſo praſcha je ſwojim ſtarocžymym holecžazym hloſom, hacž dha je ſo wujej něſchto ſtało? — wona czafa na wotmolwjenje! „Wotwjaſaj! wotwjaſaj!“ ſtona wón w komorzy. Ale Madlenka njemóže do komorki, drjewjane ſaſuwadło je wot nutſka ſaſunjene. „Zubſchi wujo, wy dyrbičže wot nutſka wotewričž!“ jawoła Madlenka pſches durje. — Dha wón nutſka ſaſakruje a ſo ſatorhuje, a potom ſaſo ſtona! — „Sawołaſ Janka, ale jenož niž wotrocžka!“ rojumi Madlenka, a kſětije doběhnje do komorki, hdžež ma Janť ſwoje ložo. Jan twjerdže ſpi, tola Madlenka tſchapy jeho, poſběhnje jeho, ſchepnje jemu něſchto do wucha, ſkóněznje je wón wotucžil, Madlenka czehnje jeho ſa ſobu a praji jemu drie tróžy, ſchto je ſo ſtało, — ſkóněznje je ſo domagał, a nětko ſtejitaj tu wobaj pſched ſawrjenny mi durjemi, wonaj ſo do nich ſałožitaj, tola po-darmo, wone njedadža ſo wotewričž, ſkóněznje puſchězi ſo drjewjane ſaſuwadło tať daloko, ſo móže Madlenka je ſwojej mólcžkej ruku nutſ pomagačž a wotewričž.

„Saſwěcz ſwězu! jenož ſwězu!“ jawoła wuj, na ſemi ležazy. Jan wucžehnje ſ kholowow ſapalki w blachowej tyžy. Te wón kóžde ranje trjebaſche, dofelž rano ſahe pſched lěnim wotrocžkom ſtawajche, a dofelž beſche nětko rano w 4 hodžinach hiſcheže czma. Jan ſapalku ſapali — a nětko wuhladataj lubu wobradu! Wuj leži tu ſmjercž blědy na ſchpundowanju, ſtanecž njemóže, jeho kabat je jaſchinnjenny wot wěfa želeſneje, pſched wohnjom fruteje kſchinje. Lampa je powrocžena a roſbita. — „Wumóž mje!“ ſtona wón. Madlena je roſbitu lampu ſběhnyła, wona ju ſaſwěczi, a dofelž je ſo ſchleńza roſbila, kadži ſo. Ale telko tola ſwěczi, ſo je ipóſnacž, ſchto je ſo ſtało. — „Wohń nób! a wotrěs kabat!“ kaſa wuj, kotryž ſo wot pjenježneje kſchinje hibnyčž njemóže. Jan wucžehnje ſwój nób, a ſkóněznje je wuj wumóženny — wón ſo ſhraba — wón khabla a ſwjese ſo na ſtol, — džeſczi ſebi rady njewjedžo hladatej na njeho, — wón ſo teho dohlada a poſiwuje ſ ruku, wonej dyrbitej woteńcž, wón chze ſam byčž. — S czicha woteńdu wobej, kóžde poda ſo jaſo do ſwojeho loža, ale wuſnyčž njemóžetej. Schto je ſo tola wujej ſtało? ſchto je jeho tola tam do pjenježneje kſchinje ſaſpinył?

ſaj, ſchto je to czinił?

Na druge ranje wuj ſ loža njeſtany, wón njechaſche ani wo jědži, ani wo picžu wjedžecž, tola pſchikafa, ſo by Janť po ſtareho wucžerja dóbſchol.

Tón drie ſ woprědka njewjedžesche, kať ſo jemu ſtanje, beſche pať ſtajnje hotowy, pſchicž, hdyž po njeho póbſlachu. Wóle pať ſo hiſcheže džiwaſche, hdyž wón k ložu pſchſtupiwſchi ſo dohlada, kať je ſo Pétr Kamjeńſki wſchón pſchemenił. Beſche, jaťo by ſurowe njewjedro ſ hrimanjom a blyſtom a ſ krupami pſches ſahony czahnyło. ſo nim je wſcho roſſlamane a roſbite, a człowjek pſchſtupiwſchi ſtykne ruzy a ſdychnje: „Božo, Anježe, ſmil ſo!“

Kajke blěde wobicžo! kajke ſpadnjenej wocži! kajke nje-ſhladkowane wloſy! a ruzy na poſleſchězu, jaťo byſchtej ſ czicha hiſcheže tſchepotalej! —

Stary wucžer drie ſo hnydom dohlada, ſo je žiwý Wóh ſwoju ſurowu ruku na tehole człowjeka ſložil, a ſo ma ſo nětko roſſudžicž, hacž chze ſo poſhlicž pſched tutej wſchěhomóžnej ruku.

Wobaj beſchtaj tu ſamajlutkaj. Durje bechu ſawrjene. Nětko beſche na tym, ſo by ſo lób roſlamal! Stary wucžer roſhlada ſo w komorzy. Tam ſtejeſche czěžka, pſched wohnjom fruta pjenježna kſchinja, wotrěſnjenny džel Pétroweho kabata beſche hiſcheže wot wěfa ſaſpinany.

Těhdy ſarjekny stary wucžer ſ czicha, ale jara jaſnje ſam k ſebi: „Hdžež ſu jich poſklady a bohatſtwa, tam je tež jich wutroba“, pſchi tym ſ porſtom na kſchinju poſaſujo.

Pétr hladaſche ſtyſkniwje na wucžerja. Nětko nahle poſtany, tola ſdychnjo ſwjese ſo jaſo do poſleſchězow, ruzy proſcho wupſchěſtrěwſchi; — lób na jeho wutrobje beſche roſlamany. ſomału ſ pſchěſtawkami powjedajche Pétr, ſchto beſche ſo w nozy podało, a pſchi tym ſo jeho ſnutſkowny człowjek ſpjecžowaſche.

(ſkóněznje pſchichodnje.)

Wjecžorne myſle w ſamotnoſcži.

Pſchi ſwjatoku ſ wjecžorka mucžny ja džeč, Na dompučžu we wutrobje ſrudny tať beč, Bě ſkóněčto pſched kſwilku hižo khowalo ſo A wjecžorne ſera mi poſaſało.

ſa wuſtupich ſ pučža tam na luku won, Hdžž runje ſo pſchěbiwa wjecžorny ſwón, Duž ſtyknywſchi ruzy ja po lúzy džeč A pſchi rězy w kěrcžkach ſo poſhdnył beč.

Hdžž kſwilku tam ſedžach, ſo ſacžmiko bě, A wjecžorne zefyrki koſchachu mje, Duž pohladach k njebju a wuhladach tam, Kať tyžazy hwěſdžiczkow ſwěcža ſo nam.

Duž myſł mi ſchepta: tam namaka měr, Schtóbž dokonjał na ſemi ſeniſku je czěr, Tam ſtarſchi, tam bratſija a ſotra hižo ſu, ſo bėdženju wěczny měr wužiwaju.

ſa pať hiſcheže na ſemi kłodžicž tu mam, Kať dołho, to njeměm, hacž pſchińdu ja tam, Hdžež moji czi lubi nětk pſchěbnywaju A hrěſchnemu ſwětej nětk wucžekli ſu.

Kať žadam ſej czahnyčž a czekanyčž wot jow, Eſsym hidženny tudy, hdžež ſnyſow je doł, Tam hortach je rjenje, pſchi ſeſuſu tam, Hdžež wěcznu je ſbožownoſcž wudželił nam.

ſlaj, taťle ſej myſlo beč ſdrěmnył ja wſchón, Mje ſwjebeli na dobo luboſny ſón: ſa widžach tu pſchede mnu ſeſuſa ſtacž A ſ porſtom mje na hwěſdy poſaſowacž.

Kať wjele tam hwěſdžiczkow na njebju je, Tať mnohe ſu domicžki pſchihot'wane ſa tych, kiž mje lubuja na ſwěcže tu A ja mnu czěr pſchěſchli ſu czernjowatu.

Duž ſ wjeſ'lom ja prajach: „O ſeſu, ſy mój!“ A ja chzu byčž, woſtacž na wěczne tež twój. Mi poſkiczi ruku, wón ſawda ju mi: Dha woſtań mi ſwěrnny a ſa mnu nětk dži!

Nětk hromadže džečmój, wón wokoſcha mje, A na dobo pſchede mnu ſhubil ſo je, ſlaj, ſchumjenje hať'ſow ſo ſlyſchecž mi da, ſo njejabzy ſ drěmanja wotucžich ja.

Duž poſtanych ruče a domoj nětk džeč, „Eſsym ſeſuſa widžal!“ wſchón wjeſelny beč, Nětk w myſlach joh' noſchu, kať rjany wón bě, Mi ſ wutrobny ſrudnoſcže wſał je wón wſchě.

Ernt Delaſ.

Wſchelake ſ bliſta a ſ daloka.

— Wulzy ſwjebelaza beſche ta powjeſcž, ſo chzychu wſchitke ſerbſke towaſtwa ſhromadny wulět do Mjeſkwacžibla cziničž. Tón wulět je ſo ſańdženu njedželu měl, a hdyž my tež woſebiteje roſ-

prawy wo nim nimamy, fmy febi teho tola wěseči, so je dobry wuspěch měł, so fu so herbske wutroby w bratrowskim towarštnym hromadzebnjezu sahorike ja našch herbski narod. Sserbske towarštwa fu hrjedziščežo wótečinskeje lubošče k našchemu narodej. A hdyž so herbske towarštwa s jednocza, so wschitke plómjeschka do wohnja narodneje lubošče k dobremu skutkej s jednocza. Duž febi pschejemy, so bychu so tajke wulěty s jednoczenych herbskich towarštnow kóžde lěto wospjetowale. Sslawa pak temu towarštnu, kotrež je k tutej dobrej myšli nastork dalo!

— Kóždy tydžeń čitamy w „Sserbskich Nowinach“ wo kwitowanjach sa našch herbski „Maczičny dom“. Najhuščišcho tam steji „kwitowanje i katolskeho póbła“. Wusnacž so dyrbi, so wot katolskich Sserbow mnohe a porjadne dary sa našch dom wukhadžeja; knadnishe — to dyrbinu febi sprawnje wusnacž — fu dary i ewangelskich Sserbow. Našch herbski dom pak je narodny skutk žykeho herbskeho luda; fmeči pschi tym našchi ewangelszy Sserbja wróčežo wostacž? Njebj jim i teho porok nastal, so nimaja narodneje lubošče a sahorjenja? Wo našchim herbskim domje rěka „Bohu k čzečzi a Sserbam k wužitku“. Duž je tež spěchowanje našeho narodneho doma pobožna wěz, sa kotruž dyrbi kóždy Sserb wustupowacž. Duž, lubi Sserbja, njesabudže na našch dom a twarcze jón se fwojimi darami, kotrež w lubošči k fwojemu narodej radži woprucječe. Wly waš njechamy k temu wabiecž, so bysčezje njeradži nujowani dawali, ale my chzemy wasche wutroby sahorjecž, so bysčezje we wutrobach fwoju pschifluschnosč začuwali, fwoju ruku k temu skutkej w lubošči posticzeč.

— Džžo wot sčónczenja poslednjeje saksteje krajneje synody je sakon, so ma konsistorstwo kóžde pol lěta přenje 5 městnow, kotrež pod kollaturstwe konsistorstwa famesho stejachu, bjes praschenja wošady fame po fwojim rošbudženju wobšadžeč, placziwoč došalo. Tónle sakon placzi wot 1. julija, hdyž je pschifluschowanje fejma došal, tež sa wošady pod privatnym kollaturstwowm stejaze. Hdyž so psches naloženje tehole sakonja wot wyschnosče nje-luboščiwym stromiskim agntazhjam njes wošadnymi pschi wobšadženju duchowneho městna napšhecziwo štupi, fmeče tón sakon wěseče fwoj dobry wužitk.

— Theologiske pruhowanja wólbokhmanosče psched ewangelsko-lutheriskim konsistorstwe w Draždžanach fu sčónczene. 23 kandidatow běšche so k pruhowanju samowilo. S nich je 22 pruhowanje wobstalo, jedyn bu wróčežo pokasany. Mjes tymi, kiž fu pruhowanje khwalobnje wobstali, je tež jedyn Sserb, knjes kandidat Mikela i Rumschiz.

— Po dokonjanych wólbach do kžžorstwoweho fejma je sozjaldemokratiska strona po zentrumstwej najfynišcha strona. W fejmje pak je to waschnje, so maja najfynišche strony we wuswolomnym pschedpndstwe s astupjene byčž. Duž ma tež sozjaldemokratiska strona to prawo, febi na druhim městnje tajke s astupjerstwo žadacž, tak so by městpschedpnda kžžorstwoweho fejma sozjaldemokrat byl. To čzini druhim stronam wulle hlomu bolenje a po žylym kraju so i tym praschenjom sanoschujaja. Pschetož nje-dyrbjalo to kóždu wótečinsku wutrobu bolečž, hdy by 2. pschedpnda ludoweho s astupjerstwa našeho kžžorstwa sozjaldemokrat byl. Sáč dotal je so kóždy krcž pschedpndstwo kžžorstwoweho fejma kžžorej pschedstajilo a wón je jemu stajnje audienzu pschiswolil. To pak so njeby wjazy hodžilo, hdy by sozjaldemokrat póbła byl.

— Wulle njesbože je franzowste kóžstwo potrijehilo. Šódž „Bourgogne“ je so se fwojim mužstwowm ponurila. Pschi teje skladnosčzi je našch kžžor franzowiskemu přasidentej Faurej telegram póbłal, w kotrymž jemu i wutrobnyimi fłowami fwoju fobuzelnosč wupraji. Přasident je i dobom wotmolwil, so je hluboko hnuty psches tutón telegram a so wutrobneje podžakuje. Wly widžimy w tym i nowa přozowanje našeho lubowaneho kžžora sa mēr i našchim franzowiskim fužodom, a my febi jenicžzy pschejemy, so by tole měne smyšlenje tón famy wothlób w Franzowiskej namakalo.

— Lěto wot lěta wjazy Pólskich džžlaczerjow do našchich krajinow pschifhadžuja. S Pólskaškeho wokrjeja n. psch. je 1895 24,324 ludži, 1896 28,533 ludži přjecž čzahnylo.

— Wójna mjes Amerikanskej a Schpaniskej hišče sčónczena njeje, ale so tola nadžijomnje k fwojemu sčónczenju pschibližuje. Hdyž dyrbi so tež wusnacž, so fu so wojowazy Schpanizy smuzičzi pschi wojowanju fonym wopokasali, běchu woni tola pschešlabi, so bychu fynnemu Amerikanskemu kóžstwu a wulkemu Amerikanskemu wójfku napšhecziwo stejecž móhli. W pschistawje

polo Santiago fu Amerikanszy schpaniske kóžstwo do žyła sanicžili, so Schpanizy febi wjazy na to myšlicž njemóža, so do bitwy na morju swericž. Sáč runje fu Amerikanszy wjele ludži pschi krajnej bitwe psched městom Santiago šhubili, fu tola psches fwoju fynnosč po nēcim potrocžili. Najlěpsche by bylo, so bychu febi Schpanizy na to myšlili, mēr i Amerikanskej sčziničž, pschetož čzim dlěje hišče wójna traje, čzim hubjenšcho budže sa nich. Amerikanszy drje fu pschecziwo wschemu pravu wójnu sapocželi, ale tak je stajnje na semi pschi wójnach bylo: mōž je wjazy hacž prawo. A hdyž Schpanista so na druge wulkomozy wobroczi, budža wone jej wěseče k mērej pomhacž, kiž njebudže sa nju pscheczečzi a hanibny, kaž fu tež w poslednej wójnje Grichiskemu ludej pomhali.

— Protestantizy a katolsky mifionarwo w Schungšchinyju buch wot sběžkarjow nadpadnjeni. Franzowski mēschnik bu sajaty. Wjazy ludži bu morjenych a wjele domow sapuščenych. Wot Chinejskeje budže so krcze žadacž dyrbjecž, so so sa to postara, so tajke pschescžehanja pschestanu.

Rjany pucž.

Ssamlutki ředžesche hospodar w fwojim wobydlenju a hladašche na hodowny shtom, kotryž lampa i boła wobřwěčesche.

„Kak rjany běšche tón pucž, kotryž fym džžnja wjecžor schol!“ praji hospodar fám pschi febi. „Bohu budž džak! Ssřjedža psches haru hařow ja džžch, wotpjaty wot fwojeho powołanja. Čzahi psches želesne mošty čžerjachu a delkach sažo elektriske nadrošne želesnizy ředžachu. To mohł čžlowjek wobhlušicž. Mē pak bu na dobo jara derje wokoło wutroby. Knjes Křhřstus da mi jeno fwojich fłowow, kotrež běšche nēhdy rycžal, do wutroby. Mē běšche, kaž bēch jeho widžil a kaž bych fám i nim psches haru hařu schol. Pucž so řadže řesřowny pucž byčž, a sčtož ja sa-čzuch, bēšche jeho mēr. řeho fłowo wo jałmožinu dawanju džžesche mi psches wutrobu. Tón Knjes řesus je febi na wschitko myšil a nam sa wscho nusne rošwuczenje dal. Pschi jałmožinu dawanju je tola řobu najlěpsche, so mamy řesřowe fłowo póbła, kaž dyrbinu jo čziničž. Wón nam pschi jałmožinu dawaju tež pschihladuje, hacž my to po jeho woli čzinimy. Kak wjeřesche so ta řhuda wudowa. Kak so jejnej woczi řbožownej řwěčeschej, jako durje wocžini a so dohlada, so fym ja. Wona najpředy ničžo prajicž njemóžesche, jako widžesche, sčto jej njeřu. Kajtke bēšche to řbože! To bēšche nēšcho sa jeje řhory řoldk, sa jejne stare, wofłabnjene, braschne čželo. Wona praji, so chžyl mi Bōh to na mojich džžeczoch čžapnje a wēcžnje řohnowacž. Ach ja mam wot teho tajke bohate řarumanje, kaž bych febi to wjeřele fám řezimil. Čzahi mēščežanskeje želesnizy nimo jejneho wokna ředžachu, so so řhēža řschaschne, a mōj ředžachmoj w Bōžim mēře a powjedachmoj wo řiwjenju. řejna duřcha so předy njebēšche trořchtowacž móhla wo řmjerčzi fwojeho mandželskeho. Mētko bēšche čžicho, wona mōžesche nētko psches řwēt řhladowacž. řejna řbožowna wutroba bēšche mi pschi domojhiczu hišče tajta, kaž by řady mje řlōncžto řwēcžilo. Mē bēšche, kaž bych i lēpschcho řwēta pschischoł a bych wřchudžom na hařach hodowne sčtomy so řwēcžicž widžal. řaj, tajta řjana je semja psches luboščž. Tak njebjeske bywa řiwjenje psches luboščž; tež wofebje psches tu luboščž, kiž my na řhudych čzinimy a kotruž my wot řhudych dořtanjemy.

Mēšcho k rořpomianju.

Čzim mjenje řona pschitaje, čzim bóle muž pošlucha.

* * *

Wřchitko, sčtož ty prajisč, dyrbi wērno byčž; ale ty nje-dyrbisč wschitko prajicž, sčtož je wērno.

* * *

Džerž so k Bohu w maľch podawčach řiwjenjach a wón tebje we wulkich njewopuščeži.

* * *

Ssmly-li my řobudžžlaczerjo Bōži, potom my sa čžapnikom njeřladamy, so bychmy widželi kak pořđe je, hacž njeje řtoro čžap pschestacž.

* * *

Hdyž so džžczo řhōsta, hdyž je njeprawo wusnało, je to sa džžczo napomianje so řenje wjazy wusnacž.